

[Ministeren for kulturelle anliggender]

ifølge radioloven godkendes af finansudvalget.

Poulsgaard (FP):

Det ved jeg udmærket godt at de skal. Kan man ikke få det bedste, må man tage det næstbedste, og det næstbedste må være, at det nu er folketinget og ikke bare finansudvalget, der får hånd i hanke med dette foretagende, når ministeren i hvert fald ikke vil. Vi kan simpelt hen ikke blive ved med at være vidne til det, der foregår, hvor man ansætter nye folk og laver licensforhøjelser og kortere sendetid, og der er ikke nogen fejl i ledelsen. Jeg vil vove at påstå, at der er store fejl i ledelsen. Jeg vil vove at påstå, at Bindsløv ikke er sin løn værd. Hvilket firma kune gøre det samme som Bindsløv, give ringe kvalitet og så få den øverste chef til at sige: ja men det er udmærket, mand. Det er klart, at når man går ind for politiske ud nævnelser i stedet for at tage efter dygtighed, vil man komme ud for den slags ting. Når vi er i den ulykkelige situation, at vi har fået indrettet os så fjollet, som vi har, var det, ministeren nu skulle have foretaget, de nødvendige lovændringer, så vi kunne få lidt hånd i hanke med det hele, men det vil ministeren ikke, og så må vi andre jo bare fortsat slås for vore ideer.

Formanden:

Det er vel ikke rimeligt uden nogen form for dokumentation at tale om politisk ud nævnelser af embedsmænd, der jo af gode grunde ikke kan forsvare sig herfra.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. 730

7) Til *finansministeren* af:

Thorndahl (FP):

»Hvilke merudgifter vil det påføre skatteyderne at gennemføre den 100 pct.s taktregulering for de offentligt ansatte samt de øvrige lønforbedringer for denne gruppe, som det konservative folkepartis finanspolitiske ordfører, Palle Simonsen, har foreslået i AC-Debat, marts 1980?«

Skriftlig begrundelse

Det konservative folkeparti skifter som bekendt holdning afhængigt af omgivelserne på samme måde som en kamæleon. Når partiet fører sig frem i erhvervskredse, taler man i tide og utide om flere offentlige besparelser, mens partiet over for de offentligt ansatte argumenterer for flere offentlige merudgifter, fordi de offentligt ansatte efter de konservative opfattelse behandles så stedmoderligt.

For at få et mål for det konservative folkepartis særegne politiske moral vil det derfor være praktisk, at finansministeren angiver en størrelsesorden for de merudgifter, som vil være en konsekvens, hvis de forslag gennemføres, som det konservative folkepartis finanspolitiske ordfører, Palle Simonsen, foreslår i AC-Debat, marts 1980.

For det første ønsker Palle Simonsen en 100 pct.s taktregulering. For det andet ønsker Palle Simonsen en meget omfattende justering af de offentligt ansattes vilkår, bl. a. beskrevet på følgende måde:

»Det offentlige – samfundet – er normalt ikke så god en arbejdsgiver som arbejdsgiverne i den private sektor. Det skyldes, at den offentlige sektor er en stor og træg institution, og jeg tror, at personalet føler, at de ikke bliver belønnet for deres indsats. Lønnen og anerkendelsen af jobbet hænger vel sammen.«

Den ønskede konservative merbeskatning kunne passende sammenholdes med den meget betydelige generelle reallønstilbagegang, som regeringen netop har bebudet.

Thorndahl (FP):

Regeringen har som bekendt bebudet en meget mærkbar reduktion af befolkningens levestandard i form af en meget betydelig reallønstilbagegang i det kommende år, et resultat, der i øvrigt må siges at være en fuldkommen logisk konsekvens af den politik, der er blevet ført gennem 1970erne. Men det er givet, at den gennemsnitlige reallønstilbagegang vil blive endnu voldsommere for nogle familier, hvis der i øvrigt gennemføres egentlige reallønforbedringer for større grupper i samfundet.

En af de største samlede grupper er jo den offentlige sektor, og om de nuværende lønvilkår for den gruppe har det konservative folkepartis finanspolitiske ordfører, hr. Palle Simonsen, udtalt, at de er for ringe, at der